

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu: **I.**, bývajúci V., právne zastúpený ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA VALO & PARTNERS s.r.o., so sídlom Prešov, Konštantínova 3, proti žalovanému: **J.**, bývajúci P., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 82, zastúpená Allianz – Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom Bratislava, Dostojevského rad 4, **o zaplatenie 13 400,95 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15 C 140/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. augusta 2014 sp. zn. 5 Co 149/2013,

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 12. júla 2013 č. k. 15 C 140/2007-353 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia istiny 13 400,95 € s príslušenstvom titulom náhrady finančných nákladov vynaložených na operačný zákrok v zahraničí, ktoré predstavujú škodu súvisiacu s poškodením zdravia a sú v príčinnej súvislosti so zodpovednosťou žalovaného. Vyslovil, že náhradu trov konania účastníkom a vedľajšiemu účastníkovi nepriznáva.

V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že mal za nesporne preukázané, že žalobcovi bola spôsobená škoda na zdraví v súvislosti s dopravnou nehodou z 12. februára 1998, ktorú spôsobil žalovaný. Zdravotné poškodenie žalobcu súd posúdil ako mimoriadne a priznal mu odškodnenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia. V tomto konaní si žalobca uplatnil náhradu nákladov v súvislosti s liečebným zákrokom, ktorý absolvoval

v októbri 2006 v N. transplantáciou embryonálnych kmeňových buniek do miechy žalobcu. Povinnosťou žalobcu bolo preukázať účelnosť vynaložených nákladov. Pri rozhodovaní vychádzal z vyslovených právnych názorov v rozhodnutiach Okresného súdu Prešov v konaniach sp. zn. 6 C 36/2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 121/2008 a sp. zn. 17 C 254/2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 49/2009, nakoľko skutkový základ uplatneného nároku je totožný. Ani v súčasnosti sa nezmenila pozícia transplantácie kmeňových buniek ako terapeutickú metódu, pretože táto je aj naďalej neštandardnou a neschválenou liečebnou metódou a je nutné ju považovať za klinický experiment. Špeciálne postavenie má implantácia embryonálnych kmeňových buniek, ktoré vyvolávajú kontroverziu, nakoľko pri extrakcii sa ničí umelo vytvorené ľudské embryo. Je potrebné dať do pozornosti rozhodnutie Európskeho súdneho dvora z roku 2011 v prípade v Brüstle vs. Greenpeace, kde Európsky súdny dvor rozhodol, že nie je možné patentovať nič pochádzajúce z výskumu na embryonálnych bunkách. V spore napadol Greenpeace Brüstlov patent týkajúci sa metódy izolovania neuronálnych prekursorov z embryonálnych buniek za účelom liečby neurologických ochorení. Podstatou argumentu bolo, že udelenie patentu spôsobí zneužívanie buniek, ktoré pochádzajú z embryí, pretože v konečnom dôsledku dochádza k ich zničeniu, čo je v rozpore s verejným poriadkom. Súd skúmal, či pod zákaz využitia ľudských embryí, spadá i využitie na vedecké účely a dospel k záveru, že vedecký výskum zahrňujúci využitie ľudských embryí nemôže žiadať o ochranu patentového práva. Vylúčenie sa netýka tých terapeutických alebo diagnostických metód uplatňovaných na ľudských embryách, ktoré sú užitočné pre ne samotné, napríklad týkajúce sa zlepšenia ich šancí na prežitie. Aj keď Krajský súd v Prešove v potvrdzujúcom rozsudku sp. zn. 4 Co 49/2009 poukazuje na európsku legislatívu ponúkajúcu nové možnosti liečby chorôb a porúch ľudského organizmu obsiahnutých v Smernici 2001/83/ES a Nariadení č. 726/2004, čo bolo implementované do nášho právneho poriadku Zák. č. 362/2011 z 13.9.2011, tento zákon striktné stanovuje postup v prípade klinického skúšania humánnych produktov a humánnych liekov v ustanovení § 26 a nasl. citovaného zákona. O povolení klinického skúšania rozhoduje štátny ústav v zákonom stanovenej lehote. Je otázne, či je nárok žalobcu nárokovateľný potom, ako nedodrжал administratívny postup schvaľovania liečby v zahraničí, pretože konanie žalobcu je v zmysle ustanovenia § 136 ods. 1 písm. j/ citovaného zákona priestupkom, nakoľko žalobca sa zúčastnil na klinickom skúšaní v zahraničí bez predchádzajúceho súhlasu zdravotnej poisťovne. Obdobne bol proces schvaľovania klinického skúšania upravený aj v čase, kedy sa žalobca zákroku podrobil

v ustanovení § 15 a nasl. zákona č. 140/1998. Žalobcove rozhodnutie tak možno hodnotiť ako svojvoľné, síce pochopiteľné v snahe dosiahnuť čo najvyššiu kvalitu života s prihliadnutím na vážne zdravotné poškodenie, avšak náklady vynaložené na liečbu embryonálnymi kmeňovými bunkami v N. nie je možné v tomto štádiu považovať za účelne vynaložené. Ako to vyplýva aj z vyjadrení oslovených osôb či inštitúcii, jedná sa len o klinický experiment s neoveriteľnými výsledkami v praxi. Uvedené dôvody viedli súd k tomu, že návrh zamietol ako aj návrh na vykonávanie ďalších dôkazov navrhnutých právnym zástupcom žalobcu pre ich zjavnú neopodstatnenosť a nehospodárnosť, pretože v tomto štádiu neexistuje kompetentný subjekt na spracovanie takéhoto posudku, pretože s touto experimentálnou terapiou nie sú skúsenosti.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. augusta 2014 č. k. 5 Co 149/2013-424 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci správne rozhodol. Na skutkových zisteniach súdu prvého stupňa, ktoré zodpovedajú vykonanému dokazovaniu sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Zároveň odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa má podklad v zistení skutkového stavu. Pokiaľ ide o námietku žalobcu nevykonania všetkých navrhnutých dôkazov, ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, ale nie k odňatiu možnosti konať pred súdom. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vypořiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup bol v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že povinnosťou žalobcu bolo preukázať účelnosť vynaložených nákladov na liečebný zákrok, ktorý absolvoval žalobca v októbri 2006 v N. transplantáciou embryonálnych kmeňových buniek do miechy žalobcu. Súd prvého stupňa správne prihliadol na vyslovené právne názory v rozhodnutiach Okresného súdu Prešov sp. zn. 6 C 36/2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 1 Co 121/2008 sp. zn. 17 C 254/2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 4 Co 49/2009. Skutkový základ uplatnených nárokov je naozaj totožný. Ani v čase rozhodovania odvolacieho súdu sa nezmenila pozícia transplantácie kmeňových

buniek ako terapeutickej metódy, pretože táto je aj naďalej neštandardnou a neschválenou liečebnou metódou a je nutné ju považovať za klinický experiment (uvedené dokonca vyplýva aj z dôkazu predloženého žalobcom ako príloha k druhému doplnenému odvolaniu a to zo znaleckého posudku č. 169/2013 znalca Forensic Sk, znaleckej organizácie v odbore zdravotníctvo a farmácia B. Nemcovej 8, Bratislava). Tak ako pri každej inej liečbe aj v prípade kmeňových buniek musí byť bezpečnosť a terapeutická účinnosť jej aplikácie overená v predklinických a klinických štúdiách. I odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora z roku 2011 v prípade Brüstle vs. Greenpeace, kde Európsky súdny dvor rozhodol, že nie je možné patentovať nič pochádzajúce z výskumu na embryonálnych bunkách. V spore napadol Greenpeace Brüstlov patent týkajúci sa metódy izolovania neuronálnych prekursorov z embryonálnych buniek za účelom liečby neurologických ochorení. Podstatou argumentu bolo, že udelenie patentu spôsobí zneužívanie buniek, ktoré pochádzajú z embryí, pretože v konečnom dôsledku dochádza k ich zničeniu, čo je v rozpore s verejným poriadkom. Súd skúmal, či pod zákaz využitia ľudských embryí spadá i využitie na vedecké účely a dospel k záveru, že vedecký výskum zahrňujúci využitie ľudských embryí nemôže žiadať o ochranu patentového práva. Vylúčenie sa netýka tých terapeutických alebo diagnostických metód uplatňovaných na ľudských embryách, ktoré sú užitočné pre ne samotné, napríklad týkajúce sa zlepšenia ich šancí na prežitie.

Odvolací súd sa pripája k názoru súdu prvého stupňa, že rozhodnutie žalobcu je možné hodnotiť ako svojvoľné, síce pochopiteľné v snahe dosiahnuť čo najvyššiu kvalitu života s prihliadnutím na vážne zdravotné problémy, pričom náklady vynaložené na liečbu embryonálnymi kmeňovými bunkami v N. skutočne nie je možné v tomto štádiu považovať za účelne vynaložené. Z vyjadrenia inštitúcií, ktoré navrhol poveriť znaleckým dokazovaním sám žalobca vyplýva, že ide o klinický experiment s neoveriteľnými výsledkami v praxi. Preto bolo namieste zo strany súdu prvého stupňa zamietnuť aj návrh na vykonanie ďalších dôkazov navrhnutých žalobcom pre ich zjavnú neopodstatnenosť a nehospodárnosť. Nemôže ísť preto o odňatie možnosti konať pred súdom žalobcovi. Na uvedenom nič nemení iná skutočnosť, že v inom konaní súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom Forensic sk Inštitút forénznych medicínskych expertíz s.r.o. znalecká organizácia v odbore zdravotníctva a farmácie B. Nemcovej 8, Bratislava.

K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvého stupňa hrubo porušil ustanovenie § 154 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého pri rozhodovaní vo veci musí vychádzať zo stavu v čase vyhlásenia a napadnutý rozsudok vyhlásil dňa 12. júla 2013 a v čase vyhlásenia rozsudku už i slovenská

medicína vykonávala aplikáciu bunkovou terapiou na odstránenie poškodených častí miechy uviedol, že tak ako to vyplýva z informácie z webovej stránky nsp medissimo, ale i z dôvodov odvolania pri jej realizácii zákrokov používa BHI špičkové technológie a výlučne dospelé kmeňové bunky. To znamená, že v danom prípade nejde o embryonálne bunky, teda o liečbu, ktorú podstúpil žalobca v zahraničí.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a žiadal najvyšší súd, aby rozsudok odvolacieho ako i prvostupňového súdu v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Prípustnosť dovolania odôvodňoval ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. podľa ktorého účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Súdy oboch stupňov voluntaristicky a extenzívne si vykladali zmysel a význam ustanovenia § 449 ods. 1 OZ tak, aby táto súdna aplikácia nemohla byť použiteľná na uplatnený nárok žalobcu. Preto má za to, že nesprávnym právnym názorom súdov, bolo mu odňaté jeho ústavné i zákonné právo riadne konať pred súdom.

Žalobca má zato, že prvostupňový ako i odvolací súd nezákonne a dokonca protiústavne odňali žalobcovi riadne konať pred súdom, keď nebol akceptovaný jeho návrh na dokazovanie vypracovaním znaleckého posudku znaleckou organizáciou Forensic. sk inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. so sídlom v Bratislave, B. Nemcovej 8. Tento návrh na dokazovanie žalobca predniesol ešte v priebehu prvostupňového konania.

Namietal, že prvostupňový súd hrubo porušil § 154 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého súd pri rozhodovaní vo veci musí vychádzať zo stavu v čase jeho vyhlásenia. Napadnutý rozsudok súd vyhlásil dňa 12.7.2013. V čase vyhlásenia rozsudku už i slovenská medicína vykonávala aplikáciu bunkovou terapiou na odstránenie poškodených častí miechy.

Žalobca dôvodil ďalej tým, že zákonodarca prijatím ustanovenia § 449 ods. 1 OZ ani v záväznom komentári k tomuto ustanoveniu, ničím nerozlišuje, či sa jedná o liečenie absolvované v slovenskom zdravotníckom zariadení alebo v zahraničnom zdravotníckom zariadení, zákonodarca nerozlišuje, či sa jedná o štandardné liečenie alebo o experimentálnu liečbu. Ničím zákonodarca neobmedzil nášho občana, aby sa liečbe podrobil len v domácom zdravotníckom zariadení. Tomu zodpovedá aj ústavné právo podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR.

Vedľajší účastník vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (vid' § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho

súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. (procesne) prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a prípadne nesprávne právne

posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Dovolateľ existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

K námietke dovolateľa, že súdy nevykonali ním navrhovaný dôkaz (vypracovanie znaleckého posudku znaleckou organizáciou Forensic. sk Inštitút forénznych medicínskych expertíz s.r.o., so sídlom Bratislava, B. Nemcovej 8) treba uviesť, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré dôkazy budú vykonané, je vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníka konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov

Slovenskej republiky pod č. 125/1999, v ktorom uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom.

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal

opodstatnenosť dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. V dovolacom konaní žalobca nebol procesne úspešný a procesne úspešní účastníci nepodali návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2016

JUDr. Jozef K o l c u n, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Suchá